

24/11/2025

Αφιέρωμα στον Μητροπολίτη Θερμοπυλών Ιωάννη στο «ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει»

/ [Ενορίες](#)

Μία βαθιά μαρτυρία για έναν ιερωμένο που ζει με συνέπεια, που δίδαξε χωρίς να επιβάλει, που καθοδήγησε χωρίς να δεσμεύει, που ανέδειξε την ομορφιά της Εκκλησίας μέσα από το ήθος της διακονίας και της αγάπης.

Τιμητική εκδήλωση αφιερωμένη στον [Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Θερμοπυλών κ. Ιωάννη](#), πραγματοποιήθηκε στο πλαίσιο του προγράμματος «[ΕΝΟΡΙΑ εν δράσει...](#)» του [Ιερού Ναού Ευαγγελιστρίας Πειραιώς](#), την Κυριακή 23 Νοεμβρίου 2025.

Στο αφιέρωμα συμμετείχαν και μίλησαν ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χαλκίδος, Ιστιαίας & Βορείων Σποράδων κ. Χρυσόστομος, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Νεαπόλεως & Σταυρουπόλεως κ. Βαρνάβας και ο Πρωτοπρεσβύτερος π. Αντώνιος Καλλιγέρης.

Παρακολουθήστε το αφιέρωμα:

Η εκδήλωση ήταν μια εκτενής, ζωντανή και βαθιά συγκινητική συζήτηση στον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Θερμοπυλών κ. Ιωάννη Σακελαρίου, Καθηγούμενο της Ιεράς Μονής Πεντέλης και Γενικό Διευθυντή του Διορθοδόξου Κέντρου της Εκκλησίας της Ελλάδος, που διετέλεσε Καθηγητής στην Ανωτέρα Εκκλησιαστική Σχολή Αθηνών. Έναν άνθρωπο που σημάδεψε την εκκλησιαστική εκπαίδευση, τη διακονία της Εκκλησίας και την πνευματική πορεία πολλών κληρικών και λαϊκών.

Οι συμμετέχοντες στη συζήτηση μοιράστηκαν προσωπικές μνήμες, βιώματα και διδάγματα, αναδεικνύοντας το έργο, το ήθος και την προσωπικότητα του Μητροπολίτη Ιωάννη, καθώς και την καθοριστική επίδρασή του στη ζωή τους.

Η συζήτηση ξεκίνησε με την κοινή παραδοχή ότι ο Σεβασμιώτατος υπήρξε τρία πράγματα ταυτόχρονα: δάσκαλος, πνευματικός και επίσκοπος. Καθένας από αυτούς τους ρόλους δεν λειτουργούσε ανεξάρτητα, αλλά υφαίνονταν σε ένα ενιαίο πλέγμα διακονίας. Η διδασκαλία του δεν ήταν μόνο θεωρητική, αλλά εμπειρική· η πνευματική του καθοδήγηση δεν ήταν αποκομμένη από τη γνώση· και η αρχιερατική του διακονία δεν στηριζόταν σε εξουσία, αλλά στη βαθιά σχέση με τους ανθρώπους.

Κεντρικό στοιχείο που διαπερνά τη συζήτηση είναι η εικόνα του Σεβασμιωτάτου ως δασκάλου. Όλοι τους επεσήμαναν ότι δεν υπήρξε απλώς ένας καθηγητής, αλλά ένας παιδαγωγός με την πλήρη έννοια: άνθρωπος που διαμόρφωνε χαρακτήρες, έθετε πρότυπα και ενέπνεε με το παράδειγμά του.

Η είσοδός του στην τάξη, όπως αναφέρουν, ήταν εμπειρία: πρόσωπο λαμπερό, χαμόγελο, χαιρετισμός με αγάπη, ενθάρρυνση και στήριξη. Μετέφερε στα παιδιά της εκκλησιαστικής εκπαίδευσης έναν αέρα ευγένειας, αξιοπρέπειας και πολιτισμού, προερχόμενος από την οικογενειακή του καλλιέργεια αλλά και από την προσωπική του πνευματική και ακαδημαϊκή συγκρότηση. Ταυτόχρονα, αναδείχθηκε σε πρότυπο, καθώς συνδύαζε οργανωτικότητα, επιστημονική κατάρτιση και βαθιά εκκλησιαστική συνείδηση.

Ο Σεβασμιώτατος διακρινόταν για την οργανωτικότητά του, αλλά και για την παιδαγωγική του διορατικότητα. Ανέλαβε υπεύθυνα προγράμματα, οργάνωσε το σχολικό περιβάλλον, καλλιέργησε το κοινοβιακό πνεύμα και δίδαξε με συνέπεια την αξία της κοινότητας, της τάξης, της καθαριότητας και της αξιοπρέπειας. Το απλό παράδειγμα όπου έσκυψε για να μαζέψει ένα πεταμένο μπουκάλι δεν ήταν μια πράξη καθαριότητας, αλλά μια διδασκαλία ήθους. Για εκείνον, ο κληρικός όφειλε να είναι υπόδειγμα όχι μόνο στις αρετές, αλλά και στην καθημερινή συμπεριφορά.

Σημαντική διάσταση του έργου του ήταν η πνευματική πατρότητα. Οι συνομιλητές αναφέρονται στις ατελείωτες ώρες εξομολόγησης, στην απεριόριστη διαθεσιμότητα, στην απουσία ρολογιού και προγράμματος όταν επρόκειτο για ανθρώπους που αναζητούσαν στήριξη.

Ο Σεβασμιώτατος δεν αποθάρρυνε, δεν προσέβαλε, δεν απέλπιζε κανέναν. Στήριζε τον καθένα ξεχωριστά, με κατανόηση, με διάκριση και με σεβασμό στην ελευθερία του ανθρώπινου προσώπου. Υπογράμμιζε ότι ο πνευματικός δεν πρέπει να δημιουργεί εξαρτήσεις ούτε «οπαδούς», αλλά ελεύθερους ανθρώπους που πορεύονται συνειδητά στη ζωή της Εκκλησίας. Έτσι, όλοι αναγνωρίζουν πως τους βοήθησε να ενηλικιωθούν πνευματικά.

Μεγάλη αναφορά γίνεται και στον τρόπο με τον οποίο χειριζόταν τη θεολογική διδασκαλία. Επέμενε στη σωστή χρήση της ελληνικής γλώσσας, στη μελέτη της

Αγίας Γραφής, στην καλλιέργεια της σκέψης και της κρίσης. Είχε την ικανότητα να μετατρέπει τις ερμηνείες των βιβλικών περικοπών σε μαθήματα ομιλητικής και ποιμαντικής. Δίδασκε πως το κήρυγμα απαιτεί προετοιμασία, γνώση, αλλά και προσευχή. Το πρότυπό του ήταν ένας κληρικός μορφωμένος, ευαίσθητος, πνευματικά σταθερός και ανοιχτός στον κόσμο.

Οι συνομιλητές τονίζουν επίσης την αγάπη του για την κατήχηση και την ενοριακή ζωή. Η κατήχηση, όπως δίδασκε, δεν είναι μια «ελεύθερη ώρα» ούτε μια υποχρέωση που διεκπεραιώνεται τυπικά. Είναι μια σοβαρή διακονία, θεμελιακή για την Εκκλησία, ιδιαίτερα σε εποχές όπου τα παιδιά και οι νέοι έχουν απομακρυνθεί από τη λατρευτική ζωή. Επέμενε στη σωστή προετοιμασία, στη συνεργασία κληρικών και λαϊκών, στη δημιουργική συμμετοχή των νέων. Η συμβολή του στον τομέα αυτό θεωρείται πολύτιμη και διαχρονική.

Ένα ακόμη στοιχείο που αναδείχθηκε έντονα στη συζήτηση, είναι η μετριοφροσύνη και το απλό ύφος ζωής του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτη Ιωάννη. Παρά τις υψηλές σπουδές του, τη διεθνή παρουσία του — ιδίως στο Παγκόσμιο Συμβούλιο Εκκλησιών — και την αναγνώριση που είχε, παρέμενε προσιτός, εγκάρδιος και έτοιμος να διακονήσει.

Δεν διεκδικούσε τιμές ούτε δόξες, ούτε επιζητούσε προβολή. Είχε την ευγένεια του

ανθρώπου που γνωρίζει, αλλά δεν επιδεικνύεται. Παρέμενε διδάσκαλος και πατέρας χωρίς να επιβάλει τον εαυτό του, αλλά με την ήρεμη παρουσία που εκπέμπει εμπιστοσύνη.

Σημαντική αναφορά έγινε και στο θέμα της ισορροπίας στη ζωή της Εκκλησίας. Ο Μητροπολίτης Ιωάννης δίδασκε πως ούτε οι υπερβολές ούτε ο φανατισμός έχουν θέση στην πνευματική ζωή. Ούτε όμως και ο συμβιβασμός με την αλήθεια της πίστεως. Ήταν άνθρωπος του μέτρου, της διάκρισης, της καθαρότητας του λόγου. Είχε την ικανότητα να εμπνέει εμπιστοσύνη στους νέους κληρικούς, να τους στηρίζει, αλλά και να τους προετοιμάζει για τις δυσκολίες της ποιμαντικής.

Η συζήτηση έκλεισε με μια συγκινητική ομολογία: ότι ο Μητροπολίτης Ιωάννης υπήρξε όχι μόνο δάσκαλος αλλά και φως, δρόμος, συνοδοιπόρος. Κάποιοι τον αποκαλούν πάντα «Παπα-Γιάννη», τον τίτλο που αποδίδουν όσοι νιώθουν πνευματική οικειότητα και υϊκή σχέση. Η παρουσία του σφράγισε τη ζωή τους και τους έδωσε ένα πρότυπο κληρικού και ανθρώπου το οποίο τώρα καλούνται οι ίδιοι να μεταδώσουν στους νεότερους.

Συμπερασματικά, η συζήτηση αποτέλεσε μία βαθιά μαρτυρία για έναν ιερωμένο που ζει με συνέπεια, που δίδαξε χωρίς να επιβάλει, που καθοδήγησε χωρίς να δεσμεύει, που ανέδειξε την ομορφιά της Εκκλησίας μέσα από το ήθος της διακονίας και της αγάπης. Η επίδρασή του υπήρξε καθοριστική, και το αφιέρωμα αυτό λειτουργεί ως πράξη τιμής, ευγνωμοσύνης και συνέχειας της πνευματικής παρακαταθήκης του.

